

Mijmeringen (3) in corona tijd

Frontberichten. Het is oorlogstaal en ik merk dat ik als babyboomer van na WO2 daaraan niet gewend ben. Het is voor mij taal van de vorige generatie en brengt mij in hun sfeer van heimelijk luisteren naar Radio Oranje en met vlaggetjes op een landkaart de fronten bij houden.

Frontberichten. Dagelijks op TV en ik kijk er regelmatig naar, met het beeld van Nederland op de achtergrond en oplichtende plaatsen (als vlaggetjes op de landkaart) waarvandaan iemand vanuit de "frontlinie" haar/zijn ervaringen deelt. Ik moet wennen zei ik al aan de terminologie van front en frontlinie. Maar ik snap dat "Ervaringen uit het veld te weinig aandacht voor de kijkcijfers trekt". Ook vroeg ik mij af: wil ik dit allemaal wel zien, en toch kijk ik. Ook omdat ik misschien wel begrijp wat het belang is van de ervaringen die gedeeld worden. Ons betrekken bij de ernst van de situatie, laten zien wat de impact is op ons sociaal en maatschappelijk leven en een oproep om ons te houden aan de maatregelen van de overheid. Voor onze eigen gezondheid en ter ondersteuning van hen die zich zo met hart en ziel inzetten in de strijd tegen deze crisis. En het werkt, althans bij mij.

Frontberichten. Achtereenvolgens passeren: verplegers/verpleegsters en specialisten in de ziekenhuizen, met indrukwekkende verhalen en schrijnende beelden. Anderen in gezondheidszorg en zorginstellingen voor ouderen en gehandicapten, de impact en eveneens schrijnende verhalen van angst, niet begrijpen en verlatenheid. Maar ook medewerkers in de supermarkt en asielzoekers die die winkelwagentjes ontsmetten (ik zou ze direct een verblijfsvergunning geven). Leerkrachten en hun creatieve oplossingen van lesgeven en zelfs de grafdelver kwam langs. Wie ik mis in deze frontberichten zijn pastores. Werken zij/wij niet in de frontlinie? Nadenkend dacht ik, misschien werken pastores niet zo zichtbaar in de frontlinie als 1^e lijnszorgers. Ze mogen vaak geen direct contact hebben met door het coronavirus getroffen gemeenteleden/parochianen. Ze hebben geen beschermende kleding. Soms mogen ze of kunnen ze niet op bezoek bijnaasten van corona getroffen en moeten er alternatieven gezocht worden voor contact. Daar voeren pastores hun strijd voor menselijke nabijheid in angst, zorg en verdriet. Creatief waar het vieringen betreft of andere activiteiten om verbondenheid vorm te geven, zoekend naar manieren van directe menselijke en pastorale nabijheid.

Frontberichten. Zijn pastores dan helemaal onzichtbaar op de publieke zender. Zeker niet. Zelf kijk ik elke zondagmorgen in deze tijd uit naar ds. René de Reuver om 09.20 op NPO 2, die in een korte dienst deze corona tijd zet in het licht van Gods evangelie en steun en bemoeding eeft. En wat geloof betreft, verrassend om te zien en te horen hoe bij talkshows deskundigen aanschuiven en gevraagd naar wat hen persoonlijk sterkt in deze tijd verwijzen naar hun geloof in God, dat met respect ontvangen wordt. Ook in de frontlinie is geloof niet afwezig.

Frontberichten. En God is Hij aanwezig in de frontlinie. Ontroerend zijn verhalen die verteld worden van een patient die naar de IC gaat en vraagt: is mijn bijbeltje bij mij, oftewel 'gaat God met mij mee'? Hartverscheurend de verhalen hoe mensen op de IC of op zaal zonder hun naasten zijn in hun diepe nood en soms stervensnood. En dan hoor ik hoe verplegers/verpleegsters en specialisten nabij zijn met een troostend woord en een liefdevol gebaar. Is God aanwezig in de frontlinie? Voluit want Haar Naam "Ik ben met je" openbaart zich in dat liefdevolle woord, tedere gebaar en soms een gebed van die mens die het tot het einde uithoudt om bij een medemens te zijn. Dat ontroert mij met dankbare verwondering.

Frontberichten. Ik blijf het wat vreemd vinden, nog steeds niet mijn taal, maar er gebeuren goede dingen en worden pareltjes van ervaringen gedeeld.

Vriendelijke groet, Dirk Wolse